

## SZOMOLÁNY

1

A kastélyban kaloriferek voltak –  
a történelem rálépett hűvös gázpedáljára.  
Nem hittem volna, hogy meghalok egyszer,  
de látnom kellett, elavult valami leszek,  
az utókor használlata.  
Kopár konnektorok, kávégépek,  
villany, zuhany – minden annyira a mára volt szabva,  
hogy csak néztem a másolat-Rubenset:  
az eredeti nem illett ide.  
Még az erdő is kavicszal leszórva,  
fűrészszel csonkolt fák a fák között,  
lépcső a barlanghoz, biztosítékok  
a denevérek között – minden a mának szólt,  
a tegnap megtette kötelességét, elmehetett.

2

Kifészkelődtem magamnak a magányt,  
zsibogott bennem egy-két furcsa seb,  
bűntudatom a nagyszülők előtt,  
kiknek életét nem hihettem el,  
mikor még azt hittem, van tökéletes,  
simán végigvitt, tanulságos élet,  
nem olyan, amiben folyton csak hibázunk,  
s imádkozunk ahhoz, ki úgylis hibáinkra hagy,  
s rájuk mutat: már éltél, oldd meg őket!  
Felfelé vitt a konferencia,  
de lefelé valami tőkesúly,  
beleborzongtam, amíg elaludtam.

3

A Pálffyaké volt különben minden:  
konnektor, kávé, kastély, gesztenye,  
ők maguk pedig hírhedett labancok,  
na de hát ez ugyan mit is jelenthet?  
Éltek, s nem hitték, ez majd bekerül  
ilyen és olyan furcsa krónikákba,  
és minden csókjuk, minden gesztusuk  
értelmezve lesz a gázpedáltól,  
és azt, hogy pusztán csak élni akartak,  
lenyakazza a tisztelgő utókor,  
mert kezében lesz a történelem.  
Felmentem egyszer a nehéz toronyba,  
rengeteg lépcsőn ért el a magas,  
a ködben messze, messze lát az ember,  
körötte tágas, hűvös perspektíva,  
lába alatt a kemény kövezet.